

Sv. Augustin: O smrti

Autor Administrator

...san i buđenje svega što
diše događa se svakoga dana i mi u snu vidimo sliku smrti, a u buđenju sliku
uskršnja. Od onoga što se događa svakoga dana vjerujte u ono što æe se
dogoditi jedanput. Kako lišæ na drveæu opada i drveæe opet prolista? Kamo
odlazi kad opadne; odakle dolazi kad opet prolista? Da li se to
dogodilo sada prvi put? Ne, dogodilo se to i prošle godine. Godina, dakle,
odlazi i vraæa se, a ljudi, stvoreni po oblièju Božjem – kad otiðu, zar se neæe
nikad vratiti...?

Èovjek sastavlja oporuku prije smrti; on se brine o onome što ostavlja
za sobom, a ne brine se o sebi. Vaša æe djeca imati sve, a vi ništa. Vaš duh
misli kako da olakša put onima koji dolaze poslije vas, a ne mislite o putu
kojim sami idete. Ljudi misle o smrti tek kada vide kako mrtvaca nose na
groblje. Onda kažu: »Ah, to je taj i taj. Još juèer je bio meðu nama.
Nema ni sedmica dana kako sam ga video, govorio mi je o toj i toj stvari. Kako je
to èudnovato; kako je èovjek ništavan ovdje, na Zemlji!«

To ljudi obično govore dok još pla  za mrtvima, dok mu još pripremaju grob. Ali kad ga pokopaju, nestane i svih tih misli. Ljudi se opet bave svojim poslovima, i nasljednik zaboravlja onoga koga je ispratio do groba i računa koliko vrijedi nasljeđe. I on mora umrijeti, ali gledajte kako i dalje čini prijevare, otmice, prnevjere radi vlastioga zadovoljstva, koje iščezne još dok  ovjek uživa i, što je najgore, ljudi u grobu nalaze potvrdu za pokop duše: “Jedimo i pijmo jer ćemo sutra um-rijet!“

Misao o besmrtnosti pojavljuje se da ublaži melankolični izgled groba.
Sv. Pavao naziva mrtve onima koji spavaju, kako bi objavio bu enje, tj. uskrsnuće.

Ponekad čujemo kako one koji vjeruju u besmrtnost nazivaju lu acima. ko se, kažu, vratio iz mrtvih? Tko nam je došao reći što biva u donjem svijetu?. Jesam li ikad čuo glas svoje braće, svoga djeda, svojih predaka?... Bijedni kakvi jeste, vi biste povjerovali kad bi vam otac ustao iz groba, a ne vjerujete ni poslije uskrsnuća Gospodnjega. A što bi vaš otac učinio kad bi nakratko ustao iz groba i došao vam da se opet vrati u smrt?

Pogledajte koliko je veći onaj koji je ovdje. Pogledajte s kolikom je snagom Krist ustao, jer „on više ne umire, smrt više nema vlasti nad njim“. Učenici i vjerni vidješe ga i opipaše, njihova je vjera tako utvrđena da bi je mogli zatim pre-dati ljudima. Ako nas smatraste varalicama, upitajte cijeli svijet; svuda kršćanstvo daje život svjetu; oni koji još nisu povjerovali u Isusa Krista nisu hrabri napasti istinu o uskrsnuću. Postoji za to svjedočanstvo na nebu, svjedočanstvo na zemlji, svjedočanstvo anđela, svjedočanstvo pakla; nema nijednoga glasa koji ne više da je Isus Krist ustao iz groba.

Netko tko vam je drag prestao je živjeti, vi više ne čujete njegov glas, on više ne sudjeluje u radosti živih i vi, vi pla ete. Pla ete li i za sjemenom koje ste posijali u zemlji? Ako bi tkogod, ne znajući što biva sa sjemenom, mi-sle i da je sjeme izgubljeno i zarobljeno, gledao očima punim suza zemlju koja pokriva sjeme, vi, bolje upućeni od njega, zar ne biste  alili njegovo neznanje; ne biste li mu rekli: „Ne uz nemiruj se, ono što se posadi više nije u  itnici, ne možeš ga više uzeti, ali pričekaj koji dan i ovo polje, koje ti sada izgleda tako pusto, pokrit  e obilata žetva i ispunit  e ti se srce radošću kad ga ugledaš, kao što je u nas srce ispunjeno radošću, nadom, zato što mi veći znamo da će se to dogoditi.“

Ali žetve budu svake godine, a žetva, èovjeèanstva bit æe samo jedanput i to na kraju; zato vam je ne možemo pokazati. Ali vama je dano jedno, glavno zrno za primjer. Gospod je, govoreæi o vlastitoj smrti, rekao: „... ako pšenièeno zrno ne padne u zemlju i ne umre, ostaje samo. Ako li umre, rodi velik rod.“ (Iv 12,24). To je primjer jednoga jedinog zrna, ali je toliko veliki da zbog toga svi trebaju imati vjeru.

Usto, svako stvorenje, ako bismo samo pažljivo promatrali, govori nam o uskrsenju; i ovi svakodnevni primjeri tre-bali bi nas uputiti kako da doznamo što æe Bog uèiniti i s ljudskim rodom. Usksrsnuæe mrtvih dogodit æe se samo jedanput, ali san i buðenje svega što diše dogaða se svakoga dana i mi u snu vidimo sliku smrti, a u buðenju sliku usksrsnuæea. Od onoga što se dogaða svakoga dana vjerujte u ono što æe se dogoditi jedanput. Kako lišæe na drveæu opada i drveæe opet prolista? Kamo odlazi kad opadne; odakle dolazi kad opet prolista? Pogledajte zimu: sve je drveæe bez soka i izgleda kao mrtvo, ali doðe proljeæe, i ono se odjene lišæem. Da li se to dogodilo sada prvi put? Ne, dogodilo se to i prošle godine. Godina, dakle, odlazi i vraæea se, a ljudi, stvorenji po obièaju Božjem – kad otiðu, zar se neæe nikad vratiti?

Sveti Augustin, V. st.